

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 7218201049
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7218201049.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): P. G. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XX, O., zastúpený: JUDr. Rastislav Cestický, advokát so sídlom Palackého 1, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Komenského 52, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/29/2018 zo dňa 15. marca 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky mení rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/29/2018 zo dňa 15. marca 2019 tak, že rozhodnutie žalovaného č. OU-KE-OOP1-2017/041338/GEC zo dňa 24.11.2017 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

Sťažovateľovi priznáva voči žalovanému právo na plnú náhradu trov kasačného konania i konania pred krajským súdom.
Smolinská

Odôvodnenie

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad Košice, odbor všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. OU-KE-OVVS2-2017/014422 zo dňa 25.07.2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 03.12.2016 v čase okolo 12:20 hod. v lesoparku nad ul. F. Q. O. aj napriek opakovanej výzve príslušníkov PZ SR „V mene zákona“, aby prestal kopať do

služobného motorového vozidla PZ SR a predložil doklad totožnosti, uvedenú výzvu neuposlúchol, čím sa dopustil priestupku tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci. Podľa § 47 ods. 2 s poukazom na 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch obvinenému za spáchaný priestupok uložil sankciu - pokutu vo výške 100 €. Tiež uložil obvinenému povinnosť uhradiť trovy konania spojené s prejednaním priestupku vo výške 16 €. Prvostupňový orgán považoval spáchanie priestupku žalobcom za preukázané výpoveďami svedkov (zasahujúcich policajtov), skutočnosťami uvedenými v úradnom zázname o zaistení žalobcu, ako i rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti žalobcu proti konaniu svedkov a zaisteniu.

2. Žalovaný ako odvolací orgán rozhodnutím č. OU-KE-OOP1-2017/041338/GEC zo dňa 24.11.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

3. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový orgán postupoval správne, keď nespochybnil výpovede svedkov L. a Q. (policajtov prítomných pri incidente) a neoznačil ich za vierohodné, s poukazom na povinnosť svedka vypovedať pravdivo. Tiež mal za to, že žalobca mal možnosť dohodnúť si termín nahliadnutia do spisového materiálu, alebo si jeho kópiu prevziať, čo však žalobca nevyužil. Ďalej mal za to, že samotné zistenie, či bol dňa 03.12.2016 na mieste incidentu žalobcov mobilný telefón naposledy v prevádzke, by nijako nebolo spôsobilé potvrdiť tvrdenie žalobcu, že mu policajti telefón zničili.

4. Podľa žalovaného prvostupňový orgán pri vydaní prvostupňového rozhodnutia postupoval v súlade s § 34 ods. 5 Správneho poriadku, pričom uviedol, na základe ktorých dôkazov dospel k záveru, že sa žalobca dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Tiež uviedol, že pre časový odstup predloženia spisového materiálu od incidentu nebolo možné si vyžiadať prípadný kamerový záznam. Žalovaný skonštatoval, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia a nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by preukazovali jeho nevinu.

II. Konanie na krajskom súde

5. Žalobca podal proti preskúmanému rozhodnutiu správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý ju na nariadenom pojednávaní dňa 15.03.2019 rozsudkom č. k. 1Sa/29/2018-55 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol podľa § 190 S.s.p.

6. V správnej žalobe žalobca namietal, že mu pred prejednaním priestupku nebolo umožnené prvostupňovým správnym orgánom nahliadnuť do spisu, čo je podľa neho v rozpore s § 23 ods. 1 Správneho poriadku; ďalej že napadnuté rozhodnutie v odôvodnení nezaznamenáva, ktoré skutočnosti boli podkladom na potvrdenie zákonnosti postupu prvostupňového správneho orgánu, akými úvahami bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov. Ďalej namietal, že nebol vykonaný ním navrhovaný dôkaz - zistenie miesta poslednej registrácie prevádzky jeho mobilného telefónu v deň spáchania priestupku a tiež že bol diskriminovaný, nakoľko to, že v čase spáchania priestupku bol pod vplyvom alkoholu, bolo aplikované v negatívnej konotácii, hoci žalobca tento dôkaz napadol tvrdením o jeho nezákonnosti. Takisto namietal proti nekritickejmu vyzdvihovaniu dôveryhodnosti úkonov, záverov a obsahu písomností a vysvetlení podávaných príslušníkmi Policajného zboru a odmietnutiu čo i len zváženiu ním tvrdeného priebehu stretnutia s policajtami. Napokon namietal nevysporiadanie sa s námietkou o nemožnosti zachytiť výzvu vyslovenú v uzavretom vozidle a neodstránenie rozporu výkladu skutkových okolností účastníkmi incidentu.

7. Krajský súd mal za to, že žalovaný správne vychádzal z výpovede svedka a záznamov o podaní vysvetlenia príslušníkmi Policajného zboru, ktorí žalobcu usvedčujú a boli poučení o povinnosti vypovedať pravdu. Spochybňovanie výpovedí svedkov súd považoval za nedôvodné a mal za to, že správny orgán postupoval v súlade s označeným zákonným ustanovením Správneho poriadku pri

hodnotení výpovede týchto svedkov, a pokiaľ ich vyhodnotil ako pravdivé, nijako nepochybil. Rovnako podľa krajského súdu žalovaný nepochybil, ak u žalobcu prihliadol na pozitívny výsledok dychovej skúšky na zistenie alkoholu.

8. Krajský súd mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného je dostatočné, presvedčivé a zaujal názor, že správny orgán jednoznačne preukázal žalobcovi vinu tam uvedenými výpoveďami svedkov, ktoré sú vierohodné v porovnaní s výpoveďou žalobcu, ktorú súd vyhodnotil ako nevierohodnú a smerujúcu k snahe žalobcu vyhnúť sa sankcii, ktorá mu odo dňa spáchania skutku hrozila. Pri prejednávaní priestupku podľa krajského súdu žalovaný postupoval v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, ako aj so zásadou materiálnej pravdy a v nadväznosti na to i pri aplikácii zásady in dubio pro reo.

9. Krajský súd konštatoval, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom o priestupkoch, správne kvalifikoval konanie žalobcu ako priestupok, za ktorý mu bola podľa ustanovenia § 47 ods. 2 s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch uložená sankcia - pokuta vo výške 100,- eur a podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch povinnosť uhradiť trovy konania spojené s prejednaním priestupku vo výške 16,- eur.

10. K námietke nepreskúmateľnosti odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia krajský súd uviedol, že odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na pripomienky, návrhy a vyjadrenia žalobcu ako účastníka konania. Medzi výrokom a odôvodnením rozhodnutia žalovaného je podľa krajského súdu logická zhoda, odôvodnenie dáva žalobcovi jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne i skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Podľa krajského súdu nebolo povinnosťou žalovaného reagovať na nepodstatné skutkové otázky, ktoré nemajú vplyv na rozhodnutie správneho orgánu o priestupku, túto procesnú námietku súd preto nepovažoval za dôvodnú.

11. Pokiaľ ide o tvrdené neprístupenie spisového materiálu, krajský súd uviedol, že žalobca si sám zapríčinil, že mu fotokópie zo spisového materiálu neboli pred ústnym pojednávaním sprístupnené, napriek snahe žalovaného tieto fotokópie mu vydať. Aj z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že žalobcove tvrdenia nie sú korektné a ani pravdivé, na čo súd nemohol neprihliadnuť pri hodnotení jeho tvrdení.

12. Námietku o nevykonaní dôkazu týkajúceho sa polohy telefónu žalobcu považoval krajský súd za nedôvodnú a nepodstatnú pre konanie, pričom súd podotkol, že žalobca v deň skutku odmietol vypovedať, čokoľvek podpísať a ani nepodal trestné oznámenie pre poškodzovanie cudzej veci z dôvodu, že by bolo došlo pri služobnom zákroku k zničeniu jeho mobilného telefónu.

13. Námietka žalobcu o nezákonnej diskriminácii v spojitosti s alkoholom v dychu žalobcu, bez jej objektívneho a rozumného zdôvodnenia, je podľa názoru krajského súdu taktiež nedôvodná, pretože v správnom konaní bolo bez akýchkoľvek pochybností dychovou skúškou preukázané, že žalobca sa skutku kladenému mu za vinu dopustil v stave pod vplyvom alkoholu.

14. Krajský súd uviedol, že prihliadal aj na konečné rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu o jeho zaistení.

15. Krajský súd preto z vyššie uvedených dôvodov, po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, dospel k záveru, že správne orgány v konaní postupovali zákonne, objektívne, správne a úplne zistili skutkový stav veci, svoje rozhodnutia riadne v logických súvislostiach odôvodnili, a keďže nezistil ani žiadnu vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť ich rozhodovania, a prvostupňovým správnym orgánom uložená sankcia je v súlade so zákonom, dostatočne odôvodnená, zamietol žalobu ako nedôvodnú.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

16. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) prostredníctvom advokáta včas kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). Žiadal zmenu napadnutého rozsudku tak, že sa preskúmané rozhodnutie zruší a vec sa vráti žalovanému na ďalšie konanie; uplatnil si aj náhradu trov konania.

17. Sťažovateľ namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Tvrdil, že prvostupňový orgán mu neumožnil nahliadnúť do spisu bez zákonne relevantného zdôvodnenia, keď sa dňa 13.04.2017 sťažovateľ dostavil pred prvostupňový orgán. Podal sťažnosť na postup správneho orgánu, ktorá bola nedôvodne zamietnutá, a ktorá pri nahliadaní do súdneho spisu netvorila súčasť administratívneho spisu, hoci jej pripojenie k súdnu spisu sťažovateľ výslovne žiadal. Mal za to, že následkom neprístupnosti spisu bolo, že sa sťažovateľ nemohol zúčastniť výsluchu jediného a kľúčového svedka L., klásť mu otázky a vo svojej výpovedi nemohol reagovať na obsah tejto výpovede, uplatniť návrhy na vykonanie dôkazov (napr. konfrontáciu) ani zadovážiť iné dôkazy s potenciálom vyvrátiť svedkom uvádzané skutočnosti a tak prispieť k náležitému objasneniu skutku. Žalovaný tak podľa neho prevzal a nekriticky zohľadnil jediný výklad posudzovaného skutku.

18. Podľa sťažovateľa krajský súd bezdôvodne nevyhovел jeho návrhu na vykonanie dôkazu o poškodzovaní cudzej veci (sťažovateľovho mobilného telefónu), ktorý vyhodnotil ako irelevantný. Nesúhlasil s konštrukciou krajského súdu, ktorý poukázal na nepodanie trestného oznámenia sťažovateľom - sťažovateľ poukazuje na to, že pre spáchanie trestného činu poškodzovania cudzej veci musia byť splnené aj iné znaky, okrem iného výška spôsobenej škody, trestné oznámenie by teda bolo nedôvodné. Krajskému súdu podľa sťažovateľa ušiel význam takéhoto dôkazného návrhu, ktorý mal za cieľ nabúrať výpoveď jediného svedka v priestupkovom konaní a verifikovať jeho výpoveď.

19. Namietal ďalej arbitrárnosť a protiústavnosť rozhodnutia krajského súdu, keď nezaujal stanovisko k dôvodnosti a zákonnosti vykonania dôkazu o dychovej skúške sťažovateľa. Mal za to, že krajský súd sa pri konštatovaní o zákonnosti preskúmaného rozhodnutia opieral okrem iného aj o tento dôkaz a považoval ho za najviac relevantný.

20. Krajský súd podľa sťažovateľa nesprávne vyhodnotil žalobný bod namietajúci jednostrannosť a neobjektívnosť hodnotenia dôkazov bez ich následnej verifikácie. Podľa sťažovateľa súd nelogicky vychádza z konštrukcie, že svedok vypovedá pravdu v prípade, že bol poučený o právnych následkoch krivej výpovede, čo podľa sťažovateľa neznamená, že pravdu aj hovoril. Navyše podľa sťažovateľa nebola preukázaná nepravdivosť výpovede svedka preto, že sťažovateľ nebol prítomný pri jeho svedectve.

21. Rovnako za nelogické sťažovateľ považoval, že krajský súd vyhodnotil sťažovateľovu výpoveď za nevierohodnú pre nepreukázateľnosť a ako smerujúcu k snahe vyhnúť sa sankcii, pričom súd vychádzal z výpovede jediného svedka a nie dvoch. Súd tým podľa sťažovateľa neguje jeho právo na obhajobu a právo na objektívne posúdenie, na základe toho, že svedok bol poučený, že musí hovoriť pravdu, čo však nebolo uplatnené u sťažovateľa. Krajský súd podľa sťažovateľa pochybil, keď mal za to, že postup žalovaného bol nestranný a objektívny, a dokazovanie sa uskutočnilo legálnym spôsobom. Tiež namietal, že krajský súd spomína výpoveď dvoch svedkov, pričom svedok bol len jeden, v čom sťažovateľ videl nedostatočné naštudovanie spisov s následkom nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia.

22. Sťažovateľ nesúhlasil s konštatovaním krajského súdu, že žalovaný postupoval v súlade so zásadou in dubio pro reo, čo súd bližšie nevysvetlil. Sťažovateľ zdôraznil, že v konaní bol uskutočnený len jeden výsluch svedka, ktorého sa sťažovateľ nemohol zúčastniť, hoci tento výsluch sa mal konať v deň ústneho pojednávania vo veci, ale nakoniec bol výsluch presunutý, o čom sťažovateľ nebol informovaný. Druhý svedok Q. sa na výsluch nedostavil, ospravedlnil sa, a nie je zrejmé, prečo nebol opätovne predvolaný a vypočutý za účasti sťažovateľa, aby tento mohol riadne a ústavne konformne realizovať svoje právo na obhajobu. Okrem iného došlo podľa sťažovateľa k porušeniu § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, teda nemohol sa vyjadriť k skutočnostiam a dôkazom.

23. Ďalej tvrdil, že krajský súd nesprávne hodnotí, že žalovaný postupoval v súlade so zásadou materiálnej pravdy, pretože ak by tak postupoval, pri nesúlade vo výpovediach o závažných okolnostiach mal byť sťažovateľ so svedkom postavený tvárou v tvár. Pri chýbajúcej konfrontácii podľa sťažovateľa nemohlo dôjsť ani k uplatneniu in dubio pro reo, ani k aplikácii zásady voľného hodnotenia dôkazov. Žalovaný postupoval podľa sťažovateľa jednostranne a voči nemu zaujato.

24. Pokiaľ výpoveď sťažovateľa podľa krajského súdu smeruje k snahe vyhnúť sa hroziacej sankcii, možno pri tejto konštrukcii konštatovať, že iná výpoveď svedka by znamenala zo strany svedka spáchanie trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, a teda aj jeho výpoveď znamená snahu vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Poukázal na to, že v okolnostiach prípadu sú si navzájom dané subjekty v postavení žalobcu a žalovaného, teda nejde podľa neho o svedka ako nestranného pozorovateľa deja.

25. Sťažovateľ ďalej uviedol, že samotná skutočnosť, že správny orgán ako i krajský súd vyhodnocujú výpoveď svedka, ktorý nebol vypočutý, samo o sebe znamená nezákonnosť rozhodnutia. V tomto ohľade je podľa sťažovateľa rozhodnutie žalovaného nezákonné a nepreskúmateľné, pretože vychádza z výpovedí svedkov, pričom bol vykonaný iba jeden svedecký výsluch, čo krajský súd opomenul.

B)

26. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV. Právne názory kasačného súdu

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd kasačný preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná, pretože závery rozsudku krajského súdu vychádzajú z nižšie uvedených dôvodov z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) a napadnuté rozhodnutie žalovaného neobstojí, pretože zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. e/ S.s.p.); došlo tiež k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). Preto kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 2 S.s.p. tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

28. Celým konaním od zaistenia sťažovateľa dňa 03.12.2016 sa tiahne rozpor medzi tvrdeniami zasahujúcich policajtov a sťažovateľom o priebehu posudzovaného deja obsahujúceho skutok, ktorý sa sťažovateľovi kladie za vinu. Podstatou sporu, ktorý sa v námietkach sťažovateľa ďalej vetví, je sťažovateľovo tvrdenie, že žalovaný vyhodnotil výpovede o incidente jednostranne v neprospech sťažovateľa, pričom mu mal brániť v obhajobe a nevykonať dôkazy.

29. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že mu prvostupňový orgán neumožnil nahliadnúť do priestupkového spisu bez relevantného dôvodu, preto aj sťažovateľ podal sťažnosť na jeho postup (preskúmanú v samostatnom administratívnom postupe). Kasačný súd súhlasí so sťažovateľom, že nahliadnutie do spisu nie je len formalita, ale má významný vplyv na možnosť oboznámiť sa so stavom konania a prispieť k objasneniu veci. Takisto ide o dôležitú záruku realizácie práva na obhajobu. Sťažovateľ tiež namietal, že v dôsledku nesprístupnenia spisu sa nemohol zúčastniť výsluchu jediného svedka L., klásť mu otázky, a tiež vo vlastnej výpovedi nemohol reagovať na obsah tejto výpovede, ani zadovážiť iné dôkazy.

30. Kasačný súd však po preskúmaní súdneho aj administratívneho spisu prišiel k záveru, že táto námietka nie je dôvodná. Totiž z administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľ žiadal o zaslanie oskenovaného úplného obsahu spisu e-mailom zo dňa 07.04.2017. Dňa 11.04.2017 mu e-mailom odpovedal zamestnanec prvostupňového orgánu a informoval ho, že jeho žiadosť nebola podpísaná zaručeným elektronickým podpisom, preto mu nemožno vyhovieť; ale že je možné dohodnúť si termín osobnej návštevy správneho orgánu. Sťažovateľ reagoval správou zo dňa 12.04.2017, že sa dostaví dňa 13.04.2017, na čo nedostal odpoveď. Zo sťažnosti sťažovateľa zo dňa 18.04.2017 vyplynulo, že sa dňa 13.04.2017 dostavil na prvostupňový orgán, ale dostal odpoveď, že pracovník, s ktorým komunikoval, má dovolenku a ku spisu nemajú prístup, pričom je ešte potrebné začieniť osobné údaje. Sťažovateľ trval na tom, že už na úrad nebude viac chodiť, a žiadal o oskenovanú kópiu. Dňa 18.04.2017 ho pracovník prvostupňového orgánu e-mailom informoval, že bude mať pripravenú fotokópiu na prevzatie dňa 20.04.2017 o 10:00, na čo sťažovateľ reagoval, že už sa dostaví len na ústne pojednávanie a žiadal o predloženie elektronickou poštou alebo poštou. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní vyplynulo, že si fotokópie prevzal na začiatku ústneho pojednávania dňa 27.04.2017.

31. Krajský súd v bode 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku vyhodnotil námietku ako nedôvodnú a podľa kasačného súdu túto otázku posúdil správne. Je síce pravda, že prvostupňový orgán mohol byť k sťažovateľovi ústretovejší, ale neodoprel mu prístup do spisu, a sťažovateľ mal možnosť prísť si pre kópiu spisového materiálu (azda prípadne vidieť aj originál spisu) už pred ústnym pojednávaním dňa 27.04.2017.

32. Námietka, že sa sťažovateľ nemohol zúčastniť výsluchu svedka L. a klásť mu otázky, bola prvýkrát explicitne vznesená až v kasačnej sťažnosti, ale podľa kasačného súdu ju mohol krajský súd dovodiť aj zo žalobného bodu, kde žalobca namietal nekritické uprednostňovanie písomností, úkonov a výpovedí policajtov, a následne tvrdil, že vo veci je nevyhnutné odstrániť rozpor výkladu účastníkov posudzovaného incidentu. Sťažovateľ v žalobe poukazoval aj na to, že zo strany policajtov (svedkov) ide o nepodložené obvinenie reagujúce na to, že sťažovateľ ich (podľa svojho tvrdenia) zaznamenal pri protispoločenskom konaní (porušovaní predpisov). Taktiež namietal nedostatočné uvedenie úvah žalovaného v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

33. Táto námietka súvisí so sťažnostným bodom týkajúcim sa jednostrannosti hodnotenia dôkazov. Prvá časť tohto bodu sa týka konštatácie krajského súdu, že žalovaný vychádzal z dvoch svedeckých výpovedí. Zaiste sa krajský súd vyjadril nesprávne, pretože v skutočnosti správne orgány vychádzali len zo svedeckej výpovede svedka L., druhý svedok Q. v priestupkovom konaní ako svedok nevypovedal. Žalovaný v skutočnosti (aj podľa administratívneho spisu) vychádzal z jednej svedeckej výpovede uskutočnenej 20.04.2017, okrem toho vychádzal aj z podaných vysvetlení, pri ktorom bol aj pán Q. poučený o povinnosti vypovedať pravdu, čo mal zjavne na mysli krajský súd.

34. Námietka proti nevypočutiu svedka Q. s možnosťou sťažovateľa klásť mu otázky bola tiež výslovne vznesená až v kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ uvádza, že žalovaný ho mal postaviť tvárou v tvár svedka L.. Kasačný súd poznamenáva, že zo spisov nevyplýva, že by tento úkon až do podania kasačnej sťažnosti navrhoval, žiadal, či namietal.

35. Pokiaľ žalovaný aj krajský súd dospeli k záveru, že výpoveď sťažovateľa je nepreukázaná a neuverili mu, a naopak uverili svedkovi, nemusela by podľa kasačného súdu z toho za každých okolností vyplývať jednostrannosť ich postupu, ani porušenie zásady in dubio pro reo, ako ani zaujatosť správneho orgánu. Aj v zmysle ustálenej judikatúry kasačného súdu za určitých okolností (najmä pri existencii podporných dôkazov) je možné za rozhodujúci dôkaz považovať výpoveď policajta.

36. Úvaha sťažovateľa o tom, že v dôsledku jeho sťažnosti a trestného oznámenia sa svedok aj sťažovateľ nachádzajú v obdobnom postavení a preto by mohol mať aj vypočutý svedok motív nevypovedať pravdivo, však nie je nezmyselná. Podľa kasačného súdu pri dodržaní pravidiel voľného hodnotenia dôkazov správnymi orgánmi, mali správne orgány i krajský súd prihliadnuť na to, že ide o dôkaznú situáciu, kedy oproti sebe stoja dve osoby, ktoré popisujú výrazne odlišne priebeh rovnakého

deja. Len z týchto výpovedí nemožno ustáliť priebeh deja bez rozumných pochybností, ktoré sťažovateľ živil svojimi početnými námietkami a podaniami.

37. Príslušný správny orgán (už prvostupňový orgán, alebo najneskôr žalovaný) sa mali pokúsiť v takejto situácii odstraňovať rozpory vo výpovediach, a využiť dostupné možnosti, prinajmenšom postaviť voči sebe svedka L. a sťažovateľa, alebo riadne vypočuť aj svedka Q., alebo vykonať dôkaz o poslednej registrácii mobilného telefónu, čo navrhoval sťažovateľ. K nutnosti vykonať ďalšie dôkazy v prípade rozporov medzi výpoveďou svedka (policajta) a obvineného z priestupku sa vyjadril Najvyšší súd napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 1Sžd/21/2012, 10Sžd/15/2014, 1Sžd/31/2013.

38. Kasačný súd ďalej poukazuje na to, že žalovaný postavil rozhodnutie (okrem záznamov z objasňovania priestupku) v podstate na jedinej usvedčujúcej svedeckej výpovedi vykonanej v priestupkovom konaní, pričom ani pri tejto výpovedi nepostupoval s plným rešpektom k právu sťažovateľa na obhajobu. Napriek tomu, že sťažovateľ bol predvolaný na ústne pojednávanie priestupku dňa 27.04.2017, prvostupňový orgán vypočuť svedka L. už dňa 20.04.2017 (lebo svedok sa ospravedlnil z účasti na pojednávaní dňa 27.04.2017) a ani o tom sťažovateľa (podľa údajov z administratívneho spisu) riadne vopred neupovedomil. Tým sťažovateľa pripravil o možnosť zúčastniť sa svedeckej výpovede, klásť svedkovi otázky a vyjadrovať sa k jeho odpovediam priamo. Osobitne je potrebné dbať na včasné upovedomenie účastníka správneho konania o svedeckej výpovedi vo veciach správneho trestania, kde sa primerane uplatňujú zásady podľa Trestného poriadku. Došlo tak k porušeniu zmyslu ustanovenia § 33 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého účastník konania má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke v spojení s § 73 ods. 2 a § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch.

39. Podľa kasačného súdu tak vo vzťahu k tomuto (v úvahe žalovaného) rozhodujúcemu dôkazu bolo konanie zaťažené vadou, keď došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Zároveň tým bolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu, ktoré vyplýva okrem iného z ustanovení § 2 ods. 7 ods. 9 Trestného poriadku. Kasačný súd má za to, že za daných okolností mal krajský súd postupovať podľa § 195 písm. c) v spojení s § 196 S.s.p., bez zreteľa na doslovné vymedzenie žalobných bodov (ide o rozhodujúci dôkaz, ktorý bol podľa tvrdení v žalobe vyhodnotený jednostranne, a žalobca žiadal aj „odstrániť rozpor výkladu účastníkov“).

40. Záver, že sťažovateľ sa svojou výpoveďou len pokúšal vyhnúť zodpovednosti napriek jednoznačným dôkazom a naopak výpovede (resp. podanie vysvetlenia) policajtov na základe ich poučenia o povinnosti vypovedať pravdu sú hodnoverné, je tak v danej situácii nepochybne predčasný. Kasačný súd pripomína dôležitú zásadu in dubio pro reo, ktorá má odraz aj v § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 3 ods. 5, § 46 Správneho poriadku.

41. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nevykonaní dôkazu o polohe jeho mobilného telefónu v čase incidentu kasačný súd má za to, že jeho vykonanie mohlo pomôcť odstrániť pochybnosti o priebehu skutku. V situácii, keď proti sebe stoja dve protichodné výpovede svedka (zasahujúceho policajta) a obvineného z priestupku, chýba videozáznam či akýkoľvek hmotný dôkaz, pričom obvinený na podporu svojho tvrdenia navrhuje dôkaz, ktorý môže podporiť alebo vyvrátiť jeho tvrdenia, je nepochopiteľné, že sa správny orgán nezaoberal možnosťou získať príslušný záznam od telefónneho operátora, ale odmietol tento dôkaz vykonať.

42. Kasačný súd poukazuje na zdôvodnenie žalovaného na s. 3 preskúmaného rozhodnutia, kde uvádza, že samotné zistenie, či bol sťažovateľov mobilný telefón naposledy aktívny v oblasti incidentu, by nebolo spôsobilé potvrdiť jeho zničenie, tobôž prítomnými policajtmi. S ohľadom na okolnosti prípadu, napríklad keď sťažovateľov telefón nebol uvedený v zázname o zaistení ako vec, ktorú mal pri sebe, však ide o informáciu, ktorá by mohla významne ovplyvniť vyhodnotenie dôkaznej situácie, hoci by nešlo o nespochybniteľný dôkaz o nezákonnosti konania policajtov. Tvrdenie sťažovateľa čiastočne podporuje aj doklad o aktivácii novej SIM deň po incidente.

43. Pri takýchto zisteniach kasačného súdu, ktoré vedú k zmene napadnutého rozsudku a zrušeniu preskúmaného rozhodnutia, kasačný súd nepovažuje za potrebné zaoberať sa namietaným nepripojením administratívneho spisu týkajúceho sa riešenia sťažnosti na postup správneho orgánu pri osobnej návšteve sťažovateľa na správnom orgáne krajským súdom, a ani ďalším sťažnostným bodom vo vzťahu k zákonnosti vykonania dôkazu o dychovej skúške, pretože preskúmané rozhodnutie nie je postavené na tomto zistení. Síce sa v rozhodnutí konštatuje výsledok dychovej skúšky, ako aj to, že sťažovateľ bol pod vplyvom alkoholu, ale ďalej sa len uvádza, že to nezbavuje sťažovateľa zodpovednosti. Žalovaný tak na uvedenú skutočnosť neprihliadal ani pri posudzovaní viny, ani pri určovaní výšky sankcie.

44. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že žalobné a sťažnostné námietky vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov sa ukázali ako dôvodné a kasačný súd po ich rozvinutí zistil aj porušenie práva na obhajobu sťažovateľa, kasačný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, z dôvodov uvedených v bode 33 odôvodnenia.

45. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. a vzhľadom na úspech sťažovateľa v kasačnom konaní priznal mu úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov v tomto konaní i v konaní na krajskom súde, v zmysle § 467 ods. 2 S.s.p. O výške náhrady trov rozhodne osobitným uznesením súdny úradník na krajskom súde v zmysle § 175 ods. 2 S.s.p.

46. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0.
Smolinská

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.